

Endurir el matrimoni per l'Església

Dij, 17/02/2011 per La puntada

[La puntada](#)

La generació dels meus pares es va casar per l'església perquè era impensable casar-se d'una altra forma. I intolerable conviure i no casar-se. No està de més recordar que en ple Nacionalcatolicisme, dones com la meva mare -que ara té 75 anys-, encara que haguessin tingut el privilegi de fer una carrera universitària, havien de deixar de treballar si es casaven. I no podien ni signar res, ni tenir un compte al banc si no era amb autorització del marit (que passava a ser el seu "amo" a efectes pràctics). Sort dels que, com els pares, la van encertar i encara s'estimen!

La generació que ara té entre 35 i 45 anys, alguns (molt pocs) s'han casat amb convenciment per l'església, però és sabut que la gran majoria ho han fet perquè "queda bé", "és més bonic", "fa més celebració" etc... que el matrimoni civil.

Aquesta generació, de creients i no creients, ja ha pogut triar: casar-se o no, fer-ho pel civil o per l'església, o triar qualsevol opció de vida lliurement. I actualment, entre els que tenen al voltant de 25-35 anys es va confirmant la tendència més a l'alça d'optar pel matrimoni civil, -en el cas dels que opten per casar-se.

En aquest context, fa pocs dies, el Papa Benet XVI ha donat ordre d'endurir l'accés al matrimoni per l'església: "El dret a contreure matrimoni pressuposa que es pugui i es vulgui celebrar de veritat i, per tant, en la veritat de la seva essència tal com ensenya l'Església." És a dir: no pensem que hi ha l'opció a dissoldre matrimonis fàcilment, i de fet, ja ha anunciat també que enduriran els processos de nul.litat. Potser us sorprendré, però per part meva, fins aquí, res a dir, perquè actualment, a diferència de l'època dels meus pares, es pot escollir. Per tant, si signes un contracte llegeix-te la lletra petita i la grossa. O sigui: si no estàs d'acord amb les regles del joc (i aquí s'inclouen les referents a la sexualitat), no hi juguis, encara que l'edifici, la celebració, la festa... sigui més bonica. D'altra banda, només quan t'enamores de debò entens quin és el sentiment d'estimar per sempre, però si humilment reconeixes que potser no ets infalible, sabràs de l'amenaça de l'excomunió, que ja sé que no és exactament el terme, però quasi. I en aquest cas, com en tants altres, la Llei és per l'Església molt més important que les persones. Per Jesús, en canvi, primer són les persones que la Llei.

Però el que ja em sembla definitiu és el comentari de la Conferència Episcopal Espanyola, sostenint que el matrimoni civil a Espanya és "un contracte més lleu que el d'un Servei telefònic". Ho diuen perquè legalment als tres mesos es pot demanar el divorci. En resum, ara que ja no poden obligar a casar-se per l'Església

ni controlar la moral íntima i personal, s'aferren al missatge de sempre, sense escoltar cap més raó: la Llei per damunt les persones. I a més s'entesten en desacreditar "el contrari". Em sembla que els temps actuals haurien de portar l'Església a d'altres preocupacions i reivindicacions que estan destruint "la Família" que tant els preocupa, com l'atur, l'accés a l'habitatge digne, els desnonaments dels que no poden pagar la hipoteca, l'entorn deshumanitzant en què creix la mainada i la contaminació de superficialitat que a través dels mitjans idiotitza el conjunt de la societat. Això sí que desestructura, destrossa i rebenta la família, i els infants que hi creixen i mereixen un món millor.

Maria-Josep Hernández